

سید ابوالحسن مولانا

در خاندان وی چیزی جز علم اندوزی و افاده مذهبی و فقه و فقاہت راه نداشت...

ولادت: 1343ق.

محل ولادت: نجف

وفات: 1425ق

محل دفن: تبریز

محل تحصیل: قم، نجف

اساتید: حضرات سید محمدرضا گلپایگانی، سید احمد خوانساری، سید شهاب الدین مرعشی نجفی، سید محمد حسین طباطبایی و...

شاگردان: سید جلال الدین آشتیانی و...

تالیفات: فاطمة زهرا (س) سرور زنان عالمین، مهدی (عج) و مسئله رجعت و...

در خاندان وی چیزی جز علم اندوزی و افاده مذهبی و فقه و فقاہت راه نداشت. پس از اتمام تحصیلات پدرش در حوزه علمیه نجف، به همراه والدین به شهر تبریز برگشت و در 1362ق. رهسپار حرم حضرت معصومه (س) علیها شد. این فقیه وارسته سالها در حوزه قم و تبریز به تدریس دروس حوزوی اشتغال داشت اما تحصیل و تدریس وی را از امور اجتماعی دیگر باز نمی داشت. محضرش محل اجتماع جوانان و مشتاقان بود. ایشان را بدون تبسم نمی دیدند و با وجود کهولت سن همواره با جوانان مانند یک جوان برخورد می کرد.

روزی به قصد اقامه نماز جماعت عازم مسجد بود، در میانه راه با پیرمرد خوش سیمایی برخورد کرد. او به ایشان گفت: تو خیلی زحمت کشیده ای و زیاد مطالعه می کنی، چشم هایت ضعیف شد و دست هایت را به چشم های ایشان کشید و گفت: ده سال دیگر به عمرت اضافه کردیم! آیت الله سید ابوالحسن مولانا خودش می فرمود: آن شخص حضرت خضر بود...